

Излиза два нѣти въ
мѣсеца. Годишна цѣна
е: гр. 20.— Безъ пред-
плата Спомоществова-
тели не сѣ пріети.—

Кн. 16. | Год. I.

Писма или статіи ще
се отпиратъ право до
Издатели въ Руссе.—
Неплатени писма не
сѣ пріети.—

С Л А В А

ПОВРЕМЕННО ДУХОВНО СПИСАНІЕ

15. МАРТЪ 1872.

СОННЕТЪ

КЪМЪ

Повременното духовно списаніе

„С Л А В А“

Слава Вѣстникъ ты Духовенъ
Твойтъ милъ гласъ е върховенъ,
Ангелски трѣбишъ мѣжду насъ:
На наша вѣра ты си спасъ.

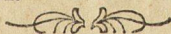
Честно Православіе бранишъ,
Ереситъ мржеши гонишъ,
Въ Божій законъ ни учишъ,
И священството ни будишъ.

Звѣзда яносвѣтла си ты
Вѣнецъ слави ти прѣдестои
Единчакъ си ты бранитель

Якъ поборникъ и ревнитель,
На наша вѣра прадѣдна,
Ею! подиорка си славна.....

Ямболъ, 25 Февруарій 1872.

Трофимъ Ивановичъ.
(изъ Дълбокій-Долъ)

ЗА НАПРАВАТА НА СВ. ХРАМЪ ИЛИ ЦЪРКВЪ.

I Понятіе за Храма.

Рѣчта храмъ и църква собствено ся отличаважтъ едно отъ друго: първото означава зданіето, а второто обществото на Христіанитѣ. Нѣ рѣчта църква често ся употребява вмѣсто храмъ еще отъ най-старитѣ врѣмена и, види ся на основаніе Св. писанія (Мат. XXI, 12. 23. Іоан. II. 14. 19. 20): подирнето значеніе на църквѣтъ е прѣто вмѣсто храмъ въ Рускія и въ Българскія народѣ т. е., вмѣсто да кажѣтъ направихми храмъ (зданіето) казвѣтъ направихми църквѣ. И тѣй храмъ, или църква ся зове священното зданіе, въ кое са събирѣтъ Христіанитѣ на поклоненіе Богу и да свършѣтъ таинствата

II Различнитѣ видови и части на храмовитѣ.

Еще отъ старо врѣме храмовитѣ сѣ ся правили не еднакви. Понѣкоги ги правили дълговати, като корабль (такава била Св. софія въ Цариградѣ), понѣкоги — кръгли (н. п. Костантиновата църква на гроба Господенѣ), или осмоѣгжлни (църквата въ Пазіанзѣ, направена отъ Св. Григорія Богослова), а понѣкоги — кръстообразни (Констант. Ц. Св. Апостоловѣ). Входа въ църквѣтъ билъ повече отъ къмъ западъ, а главнитѣ части ся правили вредѣ еднакви т. е. първата часть (отъ входа) ся звала *притворъ* или *трапезарія*, втората *сжица* църква, а третата *олтарь*.

III За притвора.

Имало е два притвора: *вънѣшенъ* и *вътрешенъ*. Вънѣшній билъ назначенъ за грѣшницитѣ, кои ся каляли, които биле за нѣколко врѣме отлѣчвани отъ църквѣтъ. Тука стоели сѣдове съ водѣ за омиваніе, отъ които си мѣли рѣцѣтъ и лицето онія, що влѣзвали въ храма. Въ вътрѣшній притворъ виѣсвали тѣлата на умрѣлитѣ да ги упѣвѣтъ; тука стоели заклінателитѣ, оглашеннитѣ и кающитѣ ся, на които ся позволявало да слушѣтъ поученіе и четеніе Св. писанія. Тука можали да влѣзвѣтъ, даже, язичници, Іудей, еретици и расколници.

IV За сжщжтж, или собственижтж църквж.

Въ сжщжтж, или собственижтж църквж, влѣзвали отъ притвора чрезъ, тъй названитѣ, *красни врата*, при кои тръцкитѣ царіе си слагали коронѣтж и оржжіето, кога дохождали въ църквж съ пълно обличеніе. Тѣзи частъ е опредѣлена само за вѣрнитѣ, и ся дѣляла на двѣ половини — едната за мжжіе, а другата за жени. Това раздѣленіе било направено подиръ апостолскитѣ вѣмена и малко сжществувадо. Срѣщо олтаря ся правяло високо мѣсто, кое ся зовало *амвонъ*, отъ кое четцитѣ и дѣяконитѣ извѣстывали на народа за вѣмето на молитвитѣ и пѣснопѣніето. Поблизу къмъ мжжжжтж странж правяли друго високо мѣсто — *солѣа*, или престолъ за царіетѣ. Нѣ послѣ съ това име зели да наричѣтъ сичкото високо мѣсто, на което ся намѣрва олтаря. *Клироситѣ*, или мѣстата за пѣвцитѣ, въ преднѣжта частъ на църквѣтж, захванали да си правѣтъ, послѣ, чакъ въ онова вѣме, кога въвели въ употрѣбленіе антифонното, (да пѣжтъ и отъ двѣтѣ страни).

V. За олтаря.

Олтаря, като най-важна частъ на храма, ся прави по високъ отъ църквж-тж на нѣколко стѣпала, отъ кои въ старитѣ вѣмена сж говорили на народа сказанія и причащавали вѣружщитѣ. Той е направенъ само за священнослужителитѣ, а на миріанитѣ е забранено да влѣзвѣтъ въ него, и най-вече на женитѣ. Най на предъ олтаря ся отдѣлялъ отъ църквѣтж само съ еднж завѣсж (перде), и послѣ зели да го отдѣлѣтъ съ *преграда*, която ся зове *иконостасъ* (темно). На иконостаса ся правѣтъ обикновено три двѣри, отъ кои среднитѣ ся зѣвали у Гърцитѣ *святи*, а у Руситѣ ся зѣвѣтъ *царски врата*, защото отварѣтъ входа къмъ престола на небеснія Царь.

Главнитѣ принадлежности на олтаря сж: престола и жертвенника.

Престола е освященна и покрита съ прилични одежди трапеза, на кож ся полагажтъ и освящавѣтъ Даритѣ. Той изображава онова мѣсто, на което Исусъ Христосъ

свършилъ съ ученицитѣ си тайнѣтъ вечерѣ. Въ нѣкое врѣме на литургіѣтъ престола означава още градинѣтъ на Іосифа, въ коѣ ѣ погребенно тѣлото Господне, тѣѣ сѣщо — сѣдалището му като на Царя слави.

Напрестола ся намѣрва: антимиѣ Евангеліето, кръстѣ и дарохранителницата (ковчега).

Антимиса или *вмѣстопрестоліето* ѣ освященъ платъ, на кого ѣ изображено положеніето въ гробъ тѣлото на Іисуса Христа, и който ся постила само въ врѣмето на литургіѣтъ, да ся турѣтъ на него Даритѣ. — Споредъ църковнитѣ правила, само епископа (владиката) има право да освящава църквѣ; нѣ, като неможи всѣкога да свари, той освящава антимиѣ и го проважда на новонаправеннѣтъ църквѣ, като позволява да ѣ освятѣтъ презвитеритѣ (священникитѣ). Заедно съ това антимиѣ носи подписа на владиката, кой служи, като свидѣтелство, че въ таѣ църквѣ ѣ дозволено священнослуженіето. Въ антимиѣтъ ся турѣтъ частици отъ мѣченически моѣи за въспоминаніе на това, че храмовитѣ въ старо врѣме ся правяли, най вече, на онія мѣста, дѣто били погребени мѣченицитѣ. Въ таинственъ смисълъ антимиѣ означава плащеницѣтъ, съ коѣ било обвито тѣлото на Іисуса Христа, (кога го снѣли отъ кръста).

Евангеліето стои на престола за това, за да изображава присѣтсвіето на Іисуса Христа, като Учителя на истиннѣтъ.

Кръста изображава присѣтсвіето на Іисуса Христа, като нашъ искупитель.

Жертвенника ся прави отъ лѣвѣ странѣ на престола и, повечето, има еднакъвъ видъ съ престола. Назначеніето на жертвенника ѣ да бѣди мѣсто за приготвѣніе на Даровитѣ, кои ся освящаваѣтъ въ жертвѣ Богу. Въ таинственъ смисълъ той означава *вертена*, въ кой ся родилъ Спаситель, и Голгота, на коѣ ся распялъ; защото въ прискомидисваніето надъ приготвѣяемитѣ Дари въспоманува ся, както рожденіето, така и страданіето на Іисуса Христа. Въ най-първѣтъ църквѣ (въ старо врѣме) жертвенника ся правялъ въ особно отдѣленіе отъ олтаря,

кое ся зъвало *предложеніе* (*), и въ кое народа приносялъ свонѣ дарове хлѣбъ, вино, дървяно масло и прочее. Срѣщо предложеніето на дѣснѣ-странѣ въ олтаря въ старитѣ храмови ся правяло (а и сега по негдѣ си ся прави) друго отдѣленіе, въ кое стоели священнитѣ съсѣди, одежди, книги и другитѣ вещи, които сѣ потрѣбни при богослуженіето, и което мѣсто, споредъ това ся зъвало *съсѣдохранилище* или *діяконника*, защото църковнитѣ пѣщати вардяли діяконитѣ.

Срѣщо престола до вѣсточнѣхъ стѣнѣ на олтаря въ нѣкои църкви (а най-вече въ съборнитѣ) еще въ старо врѣме ся правяло, а и сега ся прави високо сѣдалище, което ся зъве *горне мѣсто*, на което сѣда владиката, кога ся чете апостола и стои, кога ся чете евангеліето. Първоначалното опредѣленіе на горното мѣсто ѣ било това, щото пастиря на Христовото стадо, отъ високо, по лесно да глѣда, присѣствуѣщитѣ въ храма и да имѣ види вниманіето при чтеціето на словото Божіе, а христіанитѣ по-лесно да видѣхъ и по явно да слушѣхъ пастиритѣ си.

Освѣтъ това, за необходимѣ принадлежнѣсть на храмовитѣ Божии ся туря сега украшеніе на стѣнитѣ съ икони, а за потрѣбнѣсть на богослуженіето — освѣщеніе съ вошѣни свѣщи, кандила и каденіе.

Изображеніята на святитѣ по стѣнитѣ на храма ся изображавали вече въ III вѣкъ послѣ Р. Х. — Като глѣдѣхъ на иконитѣ христіанитѣ подбуждѣхъ и подрѣжѣхъ молитвенното настоеніе на душѣхъ, а поклоненіето предъ тѣхъ и цѣлуваніето изразявѣхъ благоговейнѣ любовъ къмъ Бога и Святитѣ, които сѣ изображени на иконитѣ. На първо мѣсто на иконастаса, отъ дѣснѣ странѣ на царскитѣ врата, обикновено ся турва образа на Спасителя; на лѣвѣ странѣ на първо мѣсто — образа на Пресв. Богодицѣ; надъ царскитѣ врата — изображеніето на Тайнѣхъ вечерѣ, а на сѣщитѣ врата — Благовѣщеніе Пресв. Богородици и четиритѣ евангелисти. Нарѣжданіето на дру-

(*) Името предложеніе е заѣто отъ прапезѣхъ на ветхозавѣтнѣхъ скииѣ, на коя ся намѣрвали дванадесѣтъ *хлѣба* на предложеніето.

гитѣ икони ся прави по негдѣ споредѣ нѣкои църковни преданія, а по нѣкоги става по вольтѣ на настоятелитѣ и строителитѣ църковни.

Освѣщеніето (паленіето на свѣщи и кандила) въ староврѣме ся правяло въ църквитѣ по примѣри на Скиняѣтъ Свидѣнія, дѣ всѣкидневно горѣло кандило въ святилището (Исходъ 30, 8), а отъ части споредѣ потребността, защото въ началото на християнството, особно въ врѣмето на гоненіето, християнитѣ ся моляли и си извършвали богослуженіето по-вече нощѣ.—Освѣтъ това, освѣщаніето показва тържеството на Църквѣ-тѣ и духовнѣ радост на вѣрѣжѣщитѣ. „Въ Божія домѣ“, казва бл. Августинѣ, е непрестанно празникѣ, вѣчна радост. Тамѣ сѣ ангелски лики, тамѣ е свѣтъ лица Божія. Колкото празника е по голѣмѣ, толкова е и по голѣмо освѣщеніето.

Каденіето е влѣзло въ църковно тѣй сѣщо отъ ветхозавѣтното богослуженіе и отъ обичаитѣ на живота на вѣсточнитѣ народи. Въ числото на най добритѣ приноси на Божеството, еще отъ старо врѣме, ся считали благоуханитѣ каденія. Християнската църква освятила този старѣ обичай съ духовно знаменованіе. Каденіето на тиміана, споредѣ тълкованіето на св. отци, показва благоуханіето на усерднитѣ наши молитви — и благодать Святаго Духа, коя ни усаждава душиѣ. Каденіето на престола, жертвенника, иконитѣ показва почитаніе къмѣ тѣхѣ, а каденіето на предстоящитѣ ся прави за тѣхно освященіе.

преведѣ Ц. Г. Ш.

Протіерей И. Рождественскій.

НѢКОЛКО ДУМИ ПРОТИВѢ ГОРДОСТѢТА.

Не высокоумѣствѣй (Рим. 11, 20.)

Оня който са имѣнува човѣкъ, да бѣде още и гордѣливѣ, това са види явно, какѣ противослови едното названіе на другото. Защото онзи който са именува човѣкъ, той не е нищо друго освѣтъ едно слабо. неволно, зависимо, грѣшно и смъртно сѣздание; сѣздание, което

нѣма нищо отъ себѣ си, и което живѣе отъ чужди благодарѣнія и милости; създаиe, което не може да са надѣва на нѣщо извѣстно, нето може да каже че има нѣщо собствено негово на този свѣтъ; създаиe, което е изложено на безбройни мъки и потребности, на разни заблужденія и прегрѣшенія, на толкосъ глупости и пороци, и отъ сичкитѣ страни обкружено съ опасностъ, което днесъ живѣе, а утрѣ може да си изгуби живота. И таквось създаиe да бжде гордѣливо! На какво да са гордѣе? На разумѣтъ, на притяжаніята, на крѣпостѣта си или на богатството ли? — Твърдѣ малкъ поводъ имамъ да са гордѣемъ, нѣ и пакъ сме сички много-малко на гордостѣта склонени. — Колкото знаемъ да осжждавами другиго, толкосъ извинявами себѣ си. — Това принадлежи на човѣческата природна слабостъ, която ни съвсемъ понижава; тя ни представя човѣка външно, неговата лѣскава форма, а вътрешно не ще никой да испитва.

Гордѣливъ човѣкъ е онзи, който счита себѣ си и мисли че е той първъ и единъ между другитѣ, който си въображава че е най-достоенъ, и самъ си преписва онѣзи важностъ, която той не заслужва.

Не е онзи гордѣливъ, който си познава силитѣ, свойствата, вѣжествата и преимуществата, когато ги той има и вѣрва, че ги притѣжява; защото най-голѣма неблагодарностъ показва оня, който си крие свойствата, съ които е надаренъ отъ Бога. А какъ би помогнали на братията си когато би са гордѣли и отъ тѣхъ отстранявали?.. Познай, човѣче себѣ си, и сичкитѣ си свойства, и помагай на родѣтъ си, като въздадешъ благодареніе Богу, и вѣрвай какъ ти отъ Него зависишъ, а старай се да познашъ собственитѣ си слабости и погрѣшки, и това познание ще тѣ запази отъ всяка гордостъ.

Гордѣливъ човѣкъ е залюбенъ самъ въ себѣ си; той никого не обича толкосъ, колкото самъ себѣ си; той мисли, че не му трѣбать никакви наставленія, никакви съвѣти, нето помощъ, нето милостъ, той презира и отхвърля всяко мѣдро и полезно опоминание. Опоенъ отъ гордостѣта си, радостно говори върху себѣ си и способноститѣ си, самъ

себѣ си хвали, а другитѣ хули; труди ся на всякій нѣтъ чинѣ да ся покаже, че той всичко може и знае, и иска сичко да стане по неговото мнѣніе.— Гордѣливѣ човѣкъ мисли: чи ако са събира, съ сиромашки или прости пріятели, съ това му са понижава имѣто и честѣта. Тѣй са показва и открива гордостѣта. Но самото ѣ представленіе доволно е да ни накара да ѣ отбѣгваме, сѣщо и онѣя лица които ѣ притѣжаватѣ.— Гордостѣта е съвсемѣ неоснователна; тя е твърдѣ дива и сама на себѣ си противослови; тя е опасна и вредоносна; тя е и отѣ Бога проклѣта.

СВЯЩЕННИЧЕСКИ СТЕПЕНИ.

(продълженіе.)

Що е Протосингелъ?

Протосингелъ не е основенѣ степенѣ, нето има прописано за него църковно правило.— Първата апостолска църква не е познавала този чинѣ.— Имѣто *Протосингелъ* било е познато (казва църков. Исторія) чакѣ въ 6-тій векѣ. Но това названіе не е било общо нѣтъ частно. Длъжностѣта на Протосингела е била, да разправява съ домашнитѣ работи при патріарха, да надглеждатѣ, стаитѣ, или да бѣде конзисторіаленѣ писарѣ. Православната Русія нѣма Протосингелскій чинѣ.

Третій и най-високій свѣщенническій степенѣ е: Архирейскій или Епископскій. Този степенѣ има присѣдени и по главни степени които сѣ: Архіепископи, Митрополити и Патріарси; тѣя степени сѣществуватѣ и днесѣ; а: *Папа* и *Екзархъ*, които сѣ въведени въ 3-тій векѣ, днесѣ сѣ изхвърлени отѣ църквата.

Що е Архирей или Епископъ?

Архирей или Епископъ значи надзирателѣ или стражарѣ. Въ Апостолското врѣме сичкитѣ църковни пастирѣ звали сѣ Епископи. За отличіе отѣ другитѣ по-долни свѣщеннически степени, Епископи сѣ звали само Апостолитѣ и тѣхнитѣ пріеминици.— Въ Русія ги зовѣтъ и

днесъ святители. Св. Василь великій казва, какъ Епископитъ носѣтъ на себѣ си: ликътъ (образътъ) на Христа Спасителя.— Въ откровеніето на Св. Іоанна, седемь мало-Азіатски Епископи ся зовѣтъ: ангели.

Епископитъ си имѣтъ началото, отъ онуй врѣме, когато Апостолитъ отишле послѣ възнесеніето Христово, да проповѣдватъ на всичкъ вселенна Св. Евангеліе, тогасъ били опредѣлени за Епископи, онія които сѣ приели Христіанската вѣра.— Извѣстно е какъ при всякъ църква е имало само по единъ Епископъ, който са именувалъ, споредъ както казва Св. Кипріанъ: настоятель, пастиръ, мѣсто заступникъ, върховній надзиратель и пресвитеръ.— Епископътъ е билъ длъженъ, да проповѣдва словото Божіе, да свършва святитѣ тайни и сичкитѣ други священнодѣйствія. Първитѣ Епископи твърдѣ строго сѣ изпълнявали длъжноститѣ си, и никога не ся отдалявали отъ стадото си.

Право за избираніето на Епископътъ, имали сѣ и священниците и гражданитѣ; щомъ е билъ избранъ новъ Епископъ, тутакси го поднасяли на потвържденіе на другитѣ Епископи.

Първитѣ Епископи имали твърдѣ голѣмъ власть и свободѣ.

Що е Архіепископъ?

Архіепископъ са звалъ въ старитѣ врѣмена и патриархъ.— Апостолитъ сѣ наименовали въ по-главнитѣ градове като: въ Іерусалимъ, Александрія, Антиохія, Римъ и Ефесъ, по единъ Епископъ който да има една по-голъма честь и право надъ другитѣ Епископи, и когото називали Архіепископъ.— А Константинополската църква, като не е била основана нето отъ единъ Апостолъ, не е имала Архіепископъ; но когато Теодосій назва Ц-градъ за престолница на Источното Римско царство, тогасъ Гръцитѣ получили Архіепископъ.

Сѣкій Архіепископъ е избиралъ новъ Епископъ въ синодътъ съ другитѣ Епископи, и послѣ го посвѣщавалъ. Всяка година Архіепископитѣ държали редовно синодъ, въ когото предсѣдателствували. Това е траяло до деватій

вѣкъ. Но послѣ са случавало дето мнозина Архіепископи не сѣ имали сѣщата титула, нето сѣ заповѣдали на Епископитѣ.

Що е Митрополитъ?

Митрополитъ е сѣщо каквото и Архіепископъ само съ разлика въ наименованіето; Митрополити са звали онія Епископи, които сѣ живѣяли въ нѣкой престолень градъ. Столнитѣ градове звали са *Митрополия*, отъ това и Епископътъ който живѣялъ въ такъвъ градъ звалъ са Митрополитъ. — Този чинъ е основанъ на Никейскія соборъ.

(Слѣдва).

Б О Г Ъ.

О Ти, безконечно пространство,
Наедно съ врѣмето превѣчно,
Въ Тебъ ся движатъ живи вещества,
Безъ лица в' три лица Божества!
Духъ на всѣдѣ единъ и сѣщій,
На Тебъ нѣма мѣста, и причини,
Тебъ никой не може да стигни,
Ти с' Себѣ си всичко напльвашъ,
Объемашъ, сѣзиждашъ, запазвашъ,
Тебѣ ній назовавами: Богъ!

—
Да измѣри дълбокій океанъ,
Да изброи слънченитѣ лучи,
Макаръ да може умъ високій,
На Тебъ числа и мѣрки да даждъ!
Не могатъ духове просвѣщенни,
Отъ Твоята свѣтлина рождени,
Или да изследватъ Твойтѣ сѣдби,
Или мисли в' Тебъ да внесѣтъ дързватъ,
Тѣ в' Твойтѣ величини исчезватъ,
Както в' вѣчностъ преминувшій мигъ.

—

Пропастьта е битностъ довременна
Изъ бездната си вѣчностъ привикалъ!
А тя предъ вѣкове е рождениа,
Самъ си я Ти въ Себѣ основалъ
Ти о с' Себѣ си всичко съставлявашъ,
И самъ с' Себѣ всичко освѣтлявашъ,
Ти си свѣтлина, на всичкія міръ;
Всичкитѣ творенія сж Твои,
И създалъ си всичко само с' рѣчи.
Ти си билъ, Ти си, и ще бѣдешъ въ векъ!

Хиляди распалени свѣтила
Въ неизмѣримоститѣ текать;
Тѣ Твоитѣ закони изпълватъ,
И свѣтликави лучи отпущатъ,
Но и тези огненни свѣтила,
Или свѣтлитѣ Твои грамади,
Или златитѣ слънчеви вълни,
Или водното лице по свѣтътъ.
Или изъ едно всичкій свѣтащъ міръ —
Е предъ Тебѣ, както нощъта предъ день.

Твое създание съмъ азъ Творче!
На Твоята премудростъ съмъ азъ тварь,
Источникъ на животъ, подателю,
На душата ми си Душа и Царь!
По Твоя правда нужно е било,
Че смъртно въ бездна да би отишло
И моето безсмъртно битіе,
Че духътъ ми в' смъртностъ да би влѣзълъ,
И щото презъ смъртъ да бихъ преминалъ,
Отче! въ безсмъртіето Твое!

(Превелъ)

Ученикъ Евстати И. Петковъ.

Руссе 27 Февруарія 1872.

ПРІЯТЕЛЪТЪ НА МИТАРЕТЪ И ГРѢШНИЦИТЪ.

Като ми сѣ много грѣховеѣ, какъ да ся надѣвамъ за прошка?

Твоитѣ грѣхове сѣ голѣми, нѣ Божіето милосърдіе е бескрайно. Грѣховеѣ ти сѣ много, нѣ и щедротитѣ Му не сѣ малко. Както е дъждовната капка прѣдъ морското лице, тѣй ся и твоитѣ грѣхове прѣдъ Божіето милосърдіе и безцѣннитѣ Христови заслуги.

Не бойся, ти грѣшна, нѣ разкаяна за грѣховеѣ си душо! Вѣрвай само въ Евангеліето и ще осѣтишь неговѣтъ сѣживливостъ. Самичкѣ разсѣди: Христосъ синъ Божій за кого дойде въ свѣта?— Заради грѣшницитѣ. За кого живѣ Той на земѣтъ и ся труди?— Заради грѣшницитѣ. Заради кого пострада, умрѣ и въскръсна?— Заради грѣховницитѣ, както говори и Апостолътъ за вамъ утѣхѣ: *тѣсѣ дума е вѣрна, и е всѣкакъ достойна за приеманіе, че Христосъ дойде въ свѣта за да отъдѣе грѣховницитѣ.* (Рим. 1, 15). Колко е безмѣрно Божіето челоуѣколибіе? Колко е голѣма утѣхата за грѣховницитѣ! Самичкѣ Богъ и Господъ заради тѣхъ дойшълъ въ свѣта за да отърве и подири погибналитѣ Ти си единъ отъ грѣховнитѣ и погибналитѣ, Той е дошълъ и тебѣ да подири и спасе. Придържай ся въ вѣрѣтъ за Приишлеца на Свѣтовното спасеніе и въ Него направи вадѣждѣтъ си: то непрѣменно ще тя подири и отърве. Защо не е речено: Христосъ дойде само за таквись и таквись грѣховници, нѣ е казано, че заради всички и всѣкого, каквито н да сѣ.

Когато ни румне въ ума таквась мисль: какъ ще бѣдемъ съ Апостолитѣ, Пророцитѣ, Мѣченицитѣ и др. велики святци, които сѣ свѣтнами въ толкосъ голѣми добродѣтели? Нека отговаряи на нашѣтъ мисль тѣй: ній искаи да бѣдемъ заедно съ разбойникътъ, който въ край

живота си испустналъ гласъ за покаяваніе: *Помяни мя, Господи, егда приидеши въ царствѣи твоємъ, и чуль отъ Христа, който висѣлъ на кръста: исшина ти говорѣхъ, днесь ще си съ менѣ заедно въ рая* (Лука 28. 42, 43). А когато ще сме въ рая съ разбойникътъ, то ще сме съ Христа заедно, и съ всичкитѣ святи Гдѣто е Христосъ, тамъ съ и разбойникътъ и святцитѣ. Нека ся помолимъ на Христа ведно съ разбойникътъ: *помени мя Господи, когато дойдешъ въ Царството си и пакъ: вѣрвамъ, Господи и исповѣдвамъ, че си наистинѣ Христосъ сынъ на живаго Бога, който си дойшълъ въ свѣта за да спасешъ грѣшникѣ, отъ които съмъ азъ първыйтъ: Моля Ти ся помилуй мя.*

Виждами, колко е билъ благосклоненъ Господъ къмъ грѣховницитѣ, още и на животъ; Праведній Той ся озърналъ мѣжду тѣхъ, пригледалъ съвѣстѣтъ имъ, и кой какво сѣрдце има, и какви грѣхове е ималъ; той наявнѣтъ грѣховницѣ, коѣто довели прѣдъ него, не щѣлъ да произнесе никакъвъ сѣдъ, нѣ само ѱ рекълъ: *Нито азъ тя осждамъ; иди си вече не сагрѣшавай* (Іоан. 8, 11).

Само едно нѣщо ся иска отъ грѣховницитѣ; да ся оставятъ отъ грѣховетѣ, да са кажатъ и да иматъ сѣрдце обтѣжено, и тогасъ духовній и съживливъ Евангелскій пластирь (налѣпъ) ще имъ ся притури за ранитѣ; и ще осѣтътъ въ сѣрдцата си радостното за тѣхъ извѣстіе на Божіѣтъ милость. Вече тѣ поченватъ да привосятъ на Бога жертва въ жѣртвеника на сѣрдцата си, обтѣженъ духъ. Жѣртвѣ Богу— духъ съкрушенъ; сѣрдце съкрушено и смиренно Богъ не уничижитъ (Пс. 50, 19). Бащата и майката тѣй не ся смиляватъ надъ болното си чадо, както милостивій Богъ ся смилява надъ грѣховника, който Му въздѣхва съ обтѣжено сѣрдце. Тогасъ Неговата утроба ся смѣщава за него; тогасъ мило ще тѣ помилва; както е Неговото величество, тѣй е и милостѣта Му. Слава на Неговитѣ щедроти! Слава на благостѣтъ Му! Слава на челоуѣколюбіето Му! Бжди имя Господне благословено отъ нинѣ и до вѣка!

Животворната Христова кръвъ излѣна за грѣховни-

цитѣ, вика до Бога за такъв грѣховникъ, който отъ все сърдце ся отвраща отъ грѣховетъ и ся обраща камъ Бога.

Дойди и ти на себѣ си и прибързай съ покаяваніе камъ Небесній Баша, казвамъ ти, че Той ще тя приемне съ радость, и съ милостиви очи ще тя погледне, *ти ще си Му милъ, тичеши ще припадне на шѣжтж ти, и ще тж ѡблудне*. Не бойся: никакъв изговоръ не ще ти прѣдстави заради твоѣжтж неискравность, нъ ще порѣча да тя облѣчатъ въ *първѣжтж ти дрѣвѣж*; ще даде *прѣстѣнъ* за рѣжѣжтж ти, и *обувки* за краката ти: тогасъ ще има радость предъ Божіи Ангели; тогасъ и заради тебѣ ще ся каже онасъ дума: сынъ мой сый мрътъвъ бѣ, и оживе, и изгубль бѣ, и обрѣте ся. (Лук. 15. 20-24).

Само ся пази, да ся не повърнешъ на прѣдишній си животъ. Пази ся отъ него! Като си ся отреклъ отъ прѣдишній животъ, и си покаралъ *новъ*, излѣзълъ си както отъ тмнинѣ камъ свѣтлинѣ, а защото си намразилъ тмнинѣжтж, ставашъ вече *другъ* челѣкъ. Наякнуйвай, и чакай вѣчното спасеніе, както го чакатъ и всичкитъ Христіане. Сатана съ всѣхъ силъ ся старае да тя повърне на първото; ти стой и ся крѣпи; свърши, което вече почена. Началото не ся похвалява, нъ крайтъ. Каквито немощи съгледашъ въ себѣ си, поправи ги съ вседневно покаяваніе и отъ день на день ще бѣдешъ *подобъръ*. Нъ всичко повиквай за помощникъ І. Христа, защото безъ него нищо не можемъ. Ако тя нападне врагътъ силно, стои му на срѣщѣ чрѣзъ Христовѣжтж силѣ, и тѣй той ще ся засрами, а ти ще ся отървешъ.

М. Хр. Радославовъ.

Шюленъ 1 Мартъ 1872.

ЗА СВЯТОТО ПИСАНИЕ

(свършва).

Апокрифически книги са имѣнуватъ онѣя, които не са написани непосредно отъ святаго Духа, но сѣ ги писали богобоязливи чловѣци съ посредствіе на каноничнитѣ книги, съ това намѣреніе да наставляватъ и уплътватъ чловѣческія родъ къмъ нѣравственніа и богоугоднѣя животъ.— Въ Апокрифическитѣ книги спадатъ: Молитвата на Манасія царь Юдейскій, втора и третѣя книга Ездри, книга Товита, книга Юдита, книга Премѣдрости Соломонови, книга премѣдрости Исуса сина Сирахова, пѣсень три Отроки (Дан. 3, 26-91), повѣсть за Сузани, сичкитѣ три книги Макавейски.— Въ Новій Завѣтъ нѣма нето една Апокрифическа книга.

Тѣзи разлика между книгитѣ направихъ Святитѣ Отци на древнитѣ църковни Собори. Доказателствата имъ въ това бѣхъ 1-во: Защото Апокрифическитѣ книги не са съгласявахъ никоги съ Еврейскитѣ канонични книги. 2-ро Защото въ Апокрифическитѣ книги са намѣрва нѣщо противно на оноа, на което ни учатъ каноническитѣ книги. Тѣй н. пр. въ каноническитѣ книги са казва: какъ човѣкъ не може да бѣде спасенъ съ нищо друго, освѣнъ само съ имѣто Христово (Дѣян. 4, 12.) и съ вѣрваніе въ Него (Гал. 2, 16), Защото Него е предложилъ Богъ, да са появи въ неговата кръвъ правдата Божія, а заедно да са избавятъ и очистятъ отъ грѣха онѣя които вѣрватъ въ Него.

При всичко това за дето са намѣрва въ Апокрифическитѣ книги по нѣщо противно на каноническитѣ, и за дето нѣматъ същата важность, то пакъ може да ги чете сѣкій, който е само сигуренъ да не заблудей при толкози неправилности; защото и отъ тѣхъ може човѣкъ да са научи на смиренностьта, на побожностьта и на послушностьта и др. по тѣзи причина ги счита нашата Православна църква въ числото на църковнитѣ си книги.

НЕКЪ СА ЗНАЕ.

До днесъ сме приели спомощници за драмата „Кардамъ Страшній,“ отъ слѣдующитѣ мѣста: отъ Котель, събрани чрезъ Г-на Димчу Великовъ, отъ Видинъ, чрезъ Бъл. Читалище, отъ Бебрево чрезъ Бъл. Читалище, отъ Варна чрезъ Г-на Ив. Б. Мандювъ, отъ Плевенъ чрезъ Г-на П. К. Когозоровъ, отъ Свищовъ чрезъ Г-на К. П. Дамяновъ, отъ Ловечъ чрезъ Г-на Д. П. Пяшковъ, отъ Арнаутъ кьой чрезъ Г-на Д. Н. Мжизовъ, въ Руссе чрезъ Г-жица Стоянка Маринчева (учителка) и други отъ ученич. Библиотека. — А като е общото желаніе да са печататъ и имената на Родолубивитѣ Спомощници, то ние на драго сърце ще сторимъ това, само молимъ и отъ другитѣ старни да ни са испроводятъ имената по-скоро, за да могатъ да са напечататъ и сичкитѣ. Книжката не е още подъ печатъ, защото нѣма нуждното число Спомощници. Издат.

ЯВНА БЛАГОДАРНОСТЬ.

Ученицитѣ отъ първото отдѣленіе въ крайненското Бъл. Училище въ Руссе, благодарятъ на Г-на Панаіотъ С. Гавазовъ, за подарѣжктъ му отъ три Бъл. Истории; също и на Г-на Паси П. Нетковъ за подарѣжктъ му отъ една Бъл. История. — Подобни подарѣци насърчаватъ не малко сиромашкитѣ ученици, оглеѣвъ това да прилѣжаватъ и посѣщаватъ училището по-рѣдовно.

ПОДАРОЦИ:

Г-нъ Н. Н. въ Ломъ-Паланка подарява едно год. теченіе за църквата Св. Димитъръ въ село Басарбовеу (Русенско окръжје). Отецъ Попъ Цоню П. Станювъ отъ Езибей, подарява за училището въ Отецеството си Козосъ-мжди (Енизахарско окръж.).

Издатель: Т. Х. СТАНЧЕВЪ.

Въ Печатницѣтъ на Дунавскѣтъ Область.

(طوفه ولايتی مطبعه سنده باصلامشدر)